

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-2, в публично при закрити врати заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Атанас Маджев

при участието на секретаря Габриела М. Влагова Боботилова като разгледа докладваното от Атанас Маджев Търговско дело № 20231100902193 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 625 и сл. от Търговския закон.

Образувано е по молба от 28.11.2023 г., която изхожда от търговско дружество – „В.И.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище : гр. София и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ул. „****“, която е подадена чрез упълномощен процесуален представител – адвокат М.. С нея е поискано откриване производство по несъстоятелност спрямо дружеството, заради настъпилото при него състояние неплатежоспособност, а в условията на евентуалност свръхзадълженост.

В молбата са изложени твърдения, че дружеството-молител е създадено с цел извършването на строителна дейност, производство на строителни материали, дейност със строителна техника за ремонтни и довършителни работи. Основното упражнявано занятие било направата на ремонтни дейности по различни обекти. Пояснява се, че до 2022 г. дружеството упражнявало търговската си дейност успешно, но считано от началото на 2023 г. започнало да търпи загуби, главно по причина - осезаемия ръст на инфлацията на изделията в строителния бранш. Търсенето на услугите предоставяни от молителя било значително повлияно и от конкурентната дейност на други субекти работещи нелегално в сектора. Това довело постепенно до възникване на затруднения пред „В.И.“ ЕООД да обслужва текущите си задължения към партньори, персонал и НАП. Така се стигнало до натрупване на изискуеми и необслужвани задължения в порядъка на 281 638,42 лв. Същевременно нетните приходи на дружеството от дейността му намалели в пъти, като от 45 514,20 лв. през 2022 г. те спаднали на равнище от 20 000 лв. през 2023 г. Твърди се, че през м. 11.2023 г. дружеството почти е преустановило извършването на търговската си дейност. Допълва се, че „В.И.“ ЕООД не разполага с никакви активи. Всичко това водело до обективна невъзможност за молителя да посреща изискуемите си текущи задължения, чиито размер бележи непрекъснато увеличение.

Предвид изложеното се иска от сезирания съд да постанови решение по смисъла на чл. 632, ал. 1 ТЗ, като спрямо дружеството бъде открито производство по несъстоятелност, като същото се обяви за неплатежоспособно, а при условията на евентуалност за свръхзадължено, да се определи начална дата на съответното състояние.

В съдебно заседание насрочено за разглеждане на молбата процесуалният представител на „В.И.“ ЕООД – адвокат М. поддържа упражнената молба за откриване на производство по несъстоятелност на очертаните в нея основания. Изтъква, че събраните в производството доказателства еднозначно показват, че доверителят му е попаднал в положение, което обективно не му позволява да покрива възникващите за него краткосрочни парични задължения с краткотрайните си активи, както и с цялото си имущество.

Съдът, като прецени доводите на молителя и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното.

Дружеството-молител е капиталово търговско дружество с правно-организационна форма – ЕООД, с капитал 220 лева, внесен изцяло. То е учредено през 2011 г., а едноличен собственик на капитала му е В.Р.. Предметът му на дейност е в сегмент – строителство.

Молителят - „В.И.“ ЕООД за целите на настоящото производство е ангажирал информация за кредиторите си и размерите на техните изискуеми вземания. В нея е посочено, че общия размер на необслужените и изискуеми публични задължения за данъци и осигурителни вноски, както и на начислени лихви върху тях към датата – 21.11.2023 г. възлиза на сумата от 281 638,42 лв. Посочено е също така, че нетните му приходи от продажби за 2022 г. са в размер 45 514,20 лв., а тези за 2023 г. са в размер на 20 000 лв. Числеността на персонала през 2022 и 2023 г. е трима души. Декларирано е, че дружеството към 21.11.2023 г. не разполага с никакви активи, било то краткосрочни или дългосрочни.

За целите на изследването в производството от молителя се представят междинен баланс към 21.11.2023 г., както и отчет за приходите и разходите към 21.11.2023 г.

По отношение на дружеството са наложени обезпечителни мерки - запори върху банкови сметки в кредитни институции, както и върху МПС – лек автомобил марка „НИСАН“ с рег. № СВ **** МА, като за целта е издадено постановление от 23.07.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – София.

От извършена служебна справка в ИИСКИР-ИКАР не се установява „В.И.“ ЕООД понастоящем /към 22.12.2023 г./ да е носител на вещни права върху недвижими имоти.

Справка в централизираната база за собственост върху МПС установява, че „В.И.“ ЕООД към момента не е носител на права на собственост върху превозни средства регистрирани за движение в Р. България.

От постъпилата справка за банкови и платежни сметки с титуляр „В.И.“ ЕООД, която е изготвена от Дирекция „Регистри“ към БНБ е видно, че дружеството е титуляр на три разкрити разплащателни сметки в „КЕЙ БИ СИ БАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, считано от 26.01.2018 г., 22.08.2018 г. и 23.08.2018 г., като на постъпленията по тези сметка са наложени три действащи запора от 23.07.2019 г., 29.08.2019 г. и 02.04.2021 г.

След изискване с писмо от 04.01.2024 г. ТД на НАП – София, Офис „Витоша“ е предоставил по делото заверен препис от ГДД подадени от „В.И.“ ЕООД за 2021 г. и 2022 г. В писмото е поместено и изявление, че спрямо дружеството няма данни за провеждани ревизионни производства, които да са приключили с издаване на ревизионен акт към датата – 06.10.2022 г.

В производството е изготвено заключение на съдебно-финансово икономическа експертиза, което съдът изцяло кредитира и основава изводите си на същото.

В периода от 2021 г. до 28.11.2023 г. приходите от дейност на „В.И.“ ЕООД имат за единствен източник предоставянето на услуги в строителния бранш. За този период се наблюдава низходяща тенденция по отношение получаваните парични постъпления, като за 2021 г. са генерирани такива в размер на 93 хил. лв., а за 2022 г. се бележи и понижение до 43 хил. лв., а за единадесетте месеца на 2023 г. понижението продължава с темп от 2,3 пъти спрямо показателя постигнат през 2022 г. Това показва свиване на стопанската дейност на предприятието на молителя. Обратна е тенденцията, когато се разглежда промяната на разходите на търговеца. През 2022 г. те бележат повишение спрямо нивата им година по рано, а през 2023 г. разходите започват да намаляват, като този темп е по малък от темпа на редуциране на приходите през същия този период. Тези икономически параметри на анализирания търговец показват, че се наблюдава влошаване на рентабилността на приходите му от дейност, както и до рязко намаляване на показателя собствен капитал. По-конкретно отсъствие на рентабилност от развиваната от „В.И.“ ЕООД търговска дейност настъпва след 2021 г., когато дружеството започва да работи на загуба. Вещото лице констатира, че след м. май 2023 г. анализирания търговец не е фактурирало никакви приходи от дейността си, което в голяма степен създава извод, че същото е преустановило дейността си. Записите в счетоводството на „В.И.“ ЕООД показват, че същото не притежава никакви дълготрайни активи. Що се касае до краткотрайните активи, с които дружеството разполага от вещото лице е локализирана тенденция, че те се свеждат единствено до вземания от трети лица, като техните нива непрекъснато намаляват през годините, за да се стигне до 28.11.2023 г., когато счетоводните записи показват, че дружеството разполага с хиляда лева. Проверката на движенията при пасивите на търговеца показва, че през последната година рязко се повишават публичните задължения на „В.И.“ ЕООД, а това предизвиква обективна невъзможност пред същото да погасява ритмично текущите си задължения с разполагаемите текущи активи /поради липсата на последни такива/. След 2021 г. при „В.И.“ ЕООД се наблюдава състояние на задълбочаващо се задължняване, което пряко рефлектира върху формираните стойности на коефициентите за финансова автономност. Нивата на последните сочат на висока рискова степен на зависимост на търговеца от неговите кредитори, съответно към м. 11.2023 г. този измерител вече има отрицателна стойност. Всичко описано заедно с липсата на оборотен капитал, който да позволи развитието на дейността на „В.И.“ ЕООД кара вещото лице – А. да заключи, че затрудненията пред дружеството са с траен и необратим характер.

Други доказателства от значение за разрешаване на молбата не са ангажирани.

Молбата на „В.И.“ ЕООД с правна квалификация чл. 625 ТЗ, е подадена от процесуално легитимирано лице - търговец, който твърди да е неплатежоспособен и евентуално свръхзадължен. Разгледана по същество тя е основателна.

Съгласно чл. 607а ТЗ материалноправни предпоставки за откриване на производство по несъстоятелност са две имуществени състояния на длъжника: 1). неплатежоспособност - общото основание, приложимо спрямо всички видове търговци и 2). свръхзадълженост - специално основание, приложимо само спрямо капиталовите търговски дружества по смисъла на чл. 64, ал. 3 ТЗ, каквото е и настоящото.

Според чл. 608, ал. 1 ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо: 1). парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска

сделка, 2). публичноправно задължение на държавата или общините, свързано с търговската му дейност, или 3). задължение по частно държавно вземане. Посочената разпоредба не е единствената относима към понятието "неплатежоспособност", тъй като по негативен начин елементите му са очертани и в чл. 631 ТЗ, според която молбата се отхвърля, когато се установи, че затрудненията на търговеца са временни или че той разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредиторите.

Затова уеднаквената съдебна практика по чл. 290 ГПК, изразена в решение № 118/09.08.2013 г. по т. д. № 1042/2012 г. на ВКС, I Т.О., решение № 54/8.09.2014 г. по т. д. № 3035/2013 г. на ВКС, II Т.О., решение № 201/11.12.2014 г. по т. д. № 659/2014 г. на ВКС, I Т.О., решение № 202 от 10.01.2014 г. по т. д. № 1453/2013 г. на ВКС, II Т.О., решение № 143 от 16.10.2015 г. по т. д. № 937/2015 г. на ВКС, I Т. О. и други, приема, че неплатежоспособността е обективно съществуващо имуществено състояние на длъжника, характеризиращо се с трайна невъзможност на същия да изпълни посочено в чл. 608, ал. 1 ТЗ изискуемо парично задължение чрез наличните краткотрайни и реално ликвидни активи.

Състоянието на неплатежоспособност следва да е налице към приключване на устните състезания по делото, но изискването за трайния му характер по необходимост предполага извършване на цялостен финансово-икономически анализ на дейността на търговеца в достатъчно продължителен период назад.

Както се посочи, неплатежоспособността е обективно трайно икономическо състояние, което е правно дефинирано в чл. 608, ал. 1 ТЗ и се изразява в невъзможността на търговец да изпълни определени от закона изискуеми парични вземания. Предприятието трябва да може да посрещне плащанията на т. нар. краткосрочни, съответно текущи задължения. Краткосрочните задължения са тези, които са изцяло изискуеми, а текущите задължения включват освен краткосрочните и тази част от дългосрочните задължения, които са с настъпил или настъпващ през отчетния период падеж. В конкретния случай, всички задължения за финансовия период (2019 г. – 24.10.2023 г.) са краткосрочни и изискуеми – същите са формирани от публично-правни задължения /данъци и осигурителни вноски, както и начислени лихви върху тях/. Всички тези краткосрочни задължения са такива с настъпил падеж. Липсват събрани доказателства за постигнато съгласие от кредитора /държавата/ за тяхното отсрочване или разсрочване, респективно опрощаване.

Преценката за способността на предприятието да погаси тези задължения следва да се направи посредством анализ на активите, чрез които едно действащо предприятие поема плащанията си. Принципет е, че дълготрайните активи (т. нар. постоянен капитал), не служат за извършване на плащанията на краткосрочните/текущите задължения, тъй като предвид предназначението им, без тях предприятието не би могло да осъществява своята дейност, поради което, ако ги осребри, би я преустановило. Краткотрайните (текущите) активи на предприятието (т. нар. оборотен капитал), за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период (1 година), участват еднократно в производствения процес, при което за длъжника са налице текущи постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване (плащане) на краткосрочните, съответно текущите задължения при едно действащо предприятие.

Предвид горното, с оглед установяване на състоянието на неплатежоспособност по чл. 608, ал. 1 ТЗ, следва да се извърши анализ дали предприятието има достатъчно налични краткотрайни активи, с които да посрещне краткосрочните/текущи задължения, на база реалната ликвидност от икономическа гледна точка на тези активи - възможността им да се

преобразуват за кратък период от време в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност.

Ето защо, от икономическите показатели водещи относно преценката за състоянието на неплатежоспособност, свързано с невъзможността на длъжника да поеме плащанията си, са показателите за ликвидност, които се формират като съотношение между краткотрайните активи (всички или определена част от тях) към краткосрочните или текущи задължения на предприятието. Същевременно, фактът, че предприятието притежава краткотрайни активи не означава сам по себе си, че посредством тях то може да формира входящи парични наличности, защото тези активи може да не са реално ликвидни, заради липсата на търсене на пазара на конкретните материални запаси или краткосрочни инвестиции, съответно поради несъбираемост или обезценка на краткосрочните вземания. Ето защо, ако актив от оборотния капитал не може да бъде трансформиран в парични средства, показателят ликвидност, при изчисляването на който е включен този актив, не дава реална картина на способността на предприятието да осъществи текущите плащания към кредиторите си. В този случай, предприятието следва да може да посрещне краткосрочните/текущите си задължения чрез останалите елементи на краткосрочните активи. С оглед отчитане на различната ликвидност на краткосрочните активи, при преценка на икономическото състояние на предприятието се формират четири коефициента (показателя) на ликвидност: обща, бърза, незабавна и абсолютна. Чрез тези коефициенти се извършва съпоставяне (съотнасяне) към краткосрочните задължения (текущите задължения) на определена част или на всички краткотрайни активи, диференцирани според тяхната ликвидност.

В случая по отношение на изследвания период от 2021 г. до 28.11.2023 г. макар и с наблюдаваща се тенденция към негативно изражение на някой финансови стойности при функционирането на предприятието на стопанският субект се наблюдава формиране на показатели за ликвидност в много добри стойности, които макар да бележат спад с всяка година са в достатъчна степен над приемливата граница от единица. Рязка промяна в посока към влошаване обаче настъпва след 31.12.2022 г., когато за около единадесет месеца дружеството редуцира драстично своя КОЛ от 1,1613 на 0,035. Това понижение ясно издава загубата на потенциал дружеството да погасява текущите си задължения с краткотрайните си активи. Илюстрираните от вещото лице допълнителни микроикономически процеси в предприятието показват, че същото е изгубило своята жизнеспособност, тъй като разходите от дейността му са добили стойности, които правят невъзможно постигането на целта на всеки търговец, а именно да генерира печалба. Напротив „В.И.“ ЕООД спрял да фактурира приходи след месец 05.2023 г., което означава, че то е преустановило извършваната от него търговска дейност. Натрупаните публични задължения са в порядък над 280 хил. лева, като те не могат обективно да бъдат обслужени от адресата им, защото „В.И.“ ЕООД не разполага с никакви активи, които да му позволяват мерки в подобна насока. Същото е задължняло до степен да е изцяло зависимо от своите кредитори, няма оборотен капитал, нито персонал, които да спомогне за овладяване на негативната финансова тенденция. Това обективно положение окончателно прави невъзможна хипотезата за обратимост на изпитваните затруднения и означава, че настъпилата трайна невъзможност търговецът-молител да погасява краткосрочните си задължения няма как да бъде преодоляна към приключване на устните състезания в настоящото производство.

Действително, при спиране на плащанията, законът въвежда презумпция за неплатежоспособност, но само ако спирането е по отношение на някое от задълженията, изчерпателно изброени в ал. 1 на чл. 608 ТЗ. Няма съмнение, че молителят е спрял

плащанията на своите задължения с публичен характер, както и на тези произтичащи от сключени търговски сделки, което обосновава прилагането на презумпцията по чл. 608, ал. 2 ТЗ, включително факта-презумпционна предпоставка се признава от самия молител. Ето защо, следва да се приеме, че е налице състояние на неплатежоспособност и с оглед приложение на въведената законова презумпция, което изисква съдът да определи началната дата на това състояние.

Мотивиран от тези си разсъждения решаващия състав, приема, че молбата за откриване на производство по несъстоятелност на основание неплатежоспособност на търговско дружество – „В.И.“ ЕООД е основателна и трябва да се уважи.

При формиран позитивен извод за настъпила неплатежоспособност не следва да се разглежда заявеното второ основание за откриване на производство по несъстоятелност поради настъпила свръхзадълженост, защото същото очевидно не е предпочитаното от ищеца и е заявено в условията на евентуалност, респективно предвид доказването на предпочитаното основание – неплатежоспособност се изключва хипотеза на сбъднало се вътрешно-процесуалното условие за това - неоснователност на молбата на заявеното главно основание (неплатежоспособност).

По въпроса за начина на определяне на началната дата на неплатежоспособност на длъжника в производството по несъстоятелност е налице трайна практика на ВКС - в решение [№ 33 от 07.09.2010 г. по т. д. № 915/2009 г.](#), II т. о., [решение № 115 от 25.06.2010 г. по т. д. № 169/2010 г.](#), II т. о., [решение № 90 от 20.07.2012 г. по т. д. № 1152/2011 г.](#), I т. о., решение № 13 от 23.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2435/2014 г., II т. о., ТК и други, е изразено категоричното становище, че началната дата на неплатежоспособност, разглеждана като момент на проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява свои изискуеми парични задължения към кредиторите по [чл. 608, ал. 1 ТЗ](#) с наличните си краткотрайни активи, се определя от неговото цялостно икономическо състояние, при отчитане на най-ранния момент на спиране на плащанията като външен белег на неплатежоспособността. Или началната дата е най-ранната, установена по делото дата, към която са налице всички елементи от фактическия състав на неплатежоспособността.

Съдът приема, че към 28.11.2023 г. показателят за обща ликвидност се позиционира на стойности осезаемо под референтните граници и едновременно с това не се наблюдава каквато и да е било тенденция към стабилизиране на финансовото състояние на търговеца. Затова съдът приема като начална дата на неплатежоспособността датата 28.11.2023 г., към която затрудненията на молителя имат траен характер и не представляват проявление на временни затруднения в дейността на предприятието.

Предвид липсата на данни за наличието на имущество на молителя, което да е достатъчно за покриване на началните разноски за производството по несъстоятелност, и при неизпълнено задължение от молителя, респ. от неговите кредитори за внасяне на сумата 8 000 лева, указано им с определение от 19.01.2024 г., са налице всички предпоставки за откриване на производството по несъстоятелност при условията на чл. 632, ал. 1 ТЗ, едновременно с което дружеството да бъде обявено в несъстоятелност и производството да бъде спряно, още повече, че молителят прави такова искане. В тази хипотеза временен синдик не се назначава.

Съгласно чл. 620, ал. 1 вр. чл. 621 ТЗ, „В.И.“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати в полза на съда дължимата за производството държавна такса в размер на 250,00 лева, като тази сума подлежи на инкасиране от масата на несъстоятелността.

Така мотивиран и на основание чл. 632, ал. 1 ТЗ, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТТА на „В.И.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ж.к. „Княжево“, ул. „****“ при НАЧАЛНА ДАТА - 28.11.2023 г.

ОТКРИВА ПРОИЗВОДСТВО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ, на основание чл. 632, ал. 1 ТЗ, по отношение на „В.И.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ж.к. „Княжево“, ул. „****“.

ОБЯВЯВА В НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ „В.И.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ж.к. „Княжево“, ул. „****“.

ПОСТАНОВЯВА прекратяване на дейността на предприятието на „В.И.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ж.к. „Княжево“, ул. „****“.

СПИРА производството по търг. дело № 2193/2023 г. по описа на СГС, ТО, VI-2 състав.

УКАЗВА, на основание чл. 632, ал. 2 ТЗ, на КРЕДИТОРИТЕ и на ДЛЪЖНИКА „В.И.“ ЕООД, с ЕИК ****, че спряното производство по несъстоятелност може да бъде възобновено в 1-годишен срок от вписването на решението за откриване на производство по несъстоятелност, ако се удостовери, че е налице достатъчно имущество или ако се депозира по сметка на СГС, а именно: ****, ВИС код на БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА – BNBGBGSD, необходимата сума за предплащане на началните разноски по чл. 629б ТЗ в размер на 8 000 (осем хиляди) лева.

УКАЗВА, на основание чл. 632, ал. 4 ТЗ, че ако в 1-годишния срок от вписването на решението за откриване на производство по несъстоятелност не бъде поискано възобновяването му, същото ще бъде прекратено, като се постанови заличаване от търговския регистър на „В.И.“ ЕООД, с ЕИК ****

ОСЪЖДА „В.И.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ж.к. „Княжево“, ул. „****“, на основание чл. 620, ал. 1 вр. чл. 621 ТЗ, да заплати в полза на бюджета на Софийски градски съд, сумата 250,00 лева – държавна такса за производството и възнаграждение за вещо лице.

РЕШЕНИЕТО подлежи на вписване в търговския регистър и може да се обжалва в 7-дневен срок от вписването пред Софийския апелативен съд.

ПРЕПИС от решението да се изпрати незабавно на Агенцията по вписванията за вписване на решението в ТРРЮЛНЦ, на основание чл. 622 ТЗ.

Съдия при Софийски градски съд: _____